27. స్వార్థపరులు

నాలుగైదుసార్లు తడితేనేకాని తలుపులు తెరవబడలేదు. అసలే రాత్రి పన్నెండు దాటింది. బైట చీకటి గాఢాంధకారం. దానికితోడు సన్నని వానతుంపర ఆరంభమైంది. మొత్తం మీద తడవకుండానే గోపాలం ఇల్లు చేరుకోగలిగాడు. కాని తలుపులు తెరిచేలోపుగానే తాను తడిసి ముద్దయిపోతానేమో ననే భయమూ, ఆతృతా అతన్ని వేధించసాగినై. ఇంతకు పూర్వంలేని తొందరంతా అతనిలో కరుడుకట్టి–పనివాడిపట్ల కోపాన్నీ, విసుగునూ పెంచినయ్.

నిద్రకళ్ళతో పనివాడు తలుపులు తెరిచాడు. పెనుగాలల్లే గోపాలం లోపలికి ఉరికాడు.

"ఎప్పుడూ నిద్దరే–వెధవనిద్దరా నువ్వూను" అని పనివాడిమీద విరుచుకు పడ్డాడు.

పనివాడు చలించలేదు. వాననీళ్ళు లోపలికి రాకుండా తలుపులు మూసేశాడు.

"తమ కోసం ఎవరో వచ్చారు" అన్నాడు పనివాడు.

గోపాలం ఎలాటి ఆతృతనూ చూపలేదు.

"నాలుగైదుసార్లు వొచ్చారు" అన్నాడు పనివాడు.

గోపాలం విన్నాడు కాని వినిపించుకోనట్లే వూరుకున్నాడు. మామూలుగా వొచ్చే అప్పులవాళ్ళే ఐవుంటారని అతని వూహ! లేకపోతే నాలుగైదుసార్లు వొచ్చే ఓపిక ఎవరికుంటుంది కనుక? ఈ విధంగా తననూ, తన ఇంటినీ చుట్టుముట్టే ఈ అప్పులవాళ్ళ బారినుంచి రక్షించుకునేందుకే గోపాలం ఉదయం ఆరుగంటలనుంచీ, రాత్రి పన్నెండింటి దాకా వూరిమీద బలాదూర్లకు వెళ్తూండటాన్ని దినచర్యగా చేసుకున్నాడు...

పనివాడు వొదలలేదు.

అన్నాడు: "కారులో వొచ్చారు–"

మళ్ళీ ఇంటాయన కోయంబత్తూరునుంచి దిగాడేమోనని గోపాలం మనస్సులో రాయిపడింది. తన అప్పుల వాళ్ళల్లో కారు మీద వొచ్చే తాహతున్న వాళ్ళు ఇంటి యజమాని తప్ప వేరెవ్వరూ లేరు. తాను వూహించిందే నిజమైతే, తాను ప్రశాంతంగా గడిపే ఆరుగంటలూకూడా ఏ పేవ్‌మెంట్ మీదనో, లేక ఏ స్నేహితుడి పంచనో గడపాల్సి వుంటుంది.

తన ఆలోచనల్లో మునిగి తేలుతున్న గోపాలం పనివాడి వంకన్నా చూడలేక పొయ్యాడు. ఐతే పనివాడు తన విధ్యుక్త ధర్మాన్ని మరిచిపోలేదు.

"ఆయన ఎర్రగా, పొడుగ్గా వున్నారు."

అట్లాగైతే ఇంటి యజమాని కాదు. ఇంటాయన నల్లగా పొట్టిగా వుంటాడు. మరెవరై వుంటారు? తన దృష్టిపోయినంత మేరలో తన అప్పుల వాళ్ళల్లో ఎర్రగా పొడుగ్గా వుండే వాళ్ళెవరూ లేరు. ఇప్పటిక్కాని గోపాలానికి ఆ వొచ్చిన వ్యక్తి ఎవరో తెలుసుకోవాలనే కుతూహలం కలగలేదు.

"ఏ వూరట?" అన్నాడు.

"బందరటండి."

"పేరు–?"

"పాండురంగారావు గారటండీ!–"

బందరులో తనకు మిత్రులెవ్వరూ లేరు. యీ పాండురంగారా వెవరో, అతనికి తనతో పనేమిటో ఎంత ఆలోచించినా గోపాలానికి అర్థం కాలేదు. ఇంకా వివరాలు తెలియ చెప్పలేని పనివాణ్ణి వేధించకుండానే పక్కమీద నడుం వాల్చాడు గోపాలం.

చాలా అలసివున్న గోపాలానికి యధాప్రకారంగా గాఢనిద్ర రావలసిందే...కాని ఆ పాండురంగారావును గూర్చి తీవ్రంగా ఆలోచించసాగాక, నిద్రాదేవి విరోధమవక తప్పలేదు.

ఒక విషయంమాత్రం నిర్ధారణగా తేలిపోయింది. యీ పాండురంగారావు తన అప్పులవాడు మాత్రం కాదు. మరెవరో ఎంత ఆలోచించినా తేలకుండా వుంది. నాలుగైదుసార్లు వొచ్చి పొయ్యాడంటే ఏదో ముఖ్యవిషయమే ఐవుండాలి... వ్యవహారం ఏదో తనకు మేలుకలిగేదే ఐవుంటుందనే భావన గోపాలం మనస్సులో మెదిలింది.

దాంతో అతను మేలుకునే ఒక గొప్ప కలకన్నాడు. తాను మళ్ళీ ఫిలిం తీసినట్లు, అది శతదినోత్సవాల వరకూ వెళ్ళినట్లు, మొదటి ఫిలింలో తానూ, తన యితర భాగస్వాములూ చేసిన అప్పులన్నీ తీర్చటమే గాక, తాను స్థాపించిన సంస్థ గొప్పదై

సుస్థిరమైనట్టూ, తన దర్శకత్వపు ప్రతిభ దేశమంతటా పాకినట్టూ–ఆ కలలో గోపాలం ప్రత్యక్షంగా చూడగలిగాడు. వింత వింత భావా లెన్నో అతని మనస్సును ఆనంద పరిచినవి. రొంపిలో యిరుక్కున్నవాడికి పనికిరాని చిన్న గడ్డిపోచ దొరికినా, బైటపడేందుకు గొప్ప అవకాశం ఏర్పడిందనే దురభిప్రాయం కలిగినట్లే, గోపాలంలో యీ పాండురంగారావు ఒక మేరుపర్వతమై వెలుగొందాడు.

ఈ తీయని తలపులతోపాటు బైటవర్షంపడుతూచేసే మృదువైనధ్వనీ, స్వచ్ఛమైన నీటిమీద నుంచి వీచే సన్నని గాలీ ప్రాణానికి ఎంతో హాయినిస్తున్నవి. గోపాలం బడలికంతా పోయింది. యీ రాత్రంతా ఇలాగే యీ వర్షాన్ని చూస్తూ, ఆకాశంలో వుండివుండి మెరిసే మెరుపుల్ని చూస్తూ గడపాలనే నిశ్చయం ఏర్పడింది.

కాని ఆలోచనలనేవి ఎప్పుడూ మనస్సుకు ఆనందాన్ని కలిగించే దిక్కు నేసాగవు. క్రమంగా అవి రెండో దిక్కుకు మొగ్గసాగినవి. ఇంతా ఏడుస్తే ఈ పాండురంగారావు ఏ హీరోవేషాని కన్నా పాకులాడుతున్నాడేమో? ఎర్రగా పొడుగ్గా వుంటాడనికదా పనివాడు చెప్పింది. ఏదో అందమైనవాడే ఐవుండొచ్చు. సినిమాపిచ్చితో మెడ్రాస్‌వొచ్చిన వాళ్ళల్లో ఒకడు కావొచ్చు, కాస్తో, కూస్తో వున్నావాడైతే, వొచ్చిన కొత్తల్లో తెచ్చుకున్న డబ్బులోనుంచి టాక్సీలెక్కి తిరగొచ్చు. టాక్సీవల్ల కాస్త ఖర్చు కనిపించినా, అందువల్ల హోదా ఎంత పెరుగుతుంది! ఈ పాండురంగారావు ఈ రకం వాడే కనుక ఐతే?–

ఈ అనుమానం రాగానే గోపాలం ఒళ్ళు జలదరించింది. గొంగళిపురుగులు శరీరమంతా పాకినట్లయింది. ఆ పాండు రంగారావుగాడు తన మిత్రుడైనా శత్రువైనా ఇంత వేధించేవాడుకాడు. వాడు ఏ పక్షంవాడో ఖచ్చితంగా తెలిసినా ఈ బాధవుండేది కాదు. ఇంతకుపూర్వం కన్న మధురస్వప్నమంతా, క్షణంలో పీడకలగా మారింది. తీపిపదార్థం తిన్నాక సముద్రంలో నీళ్ళు తాగినట్లయింది.

ఎంత ప్రయత్నించినా వూహలు చెడును సూచించకుండా ఉండటంలేదు. రెండు రకాల ఆలోచనలూ కలిసి అతన్ని నిద్దర పోనివ్వటం లేదు. ఎంతో హాయిగా వుండే వాతావరణమే భరించరానంతగా మార్పు చెందుతూండటంకూడా గోపాలం గమనించకపోలేదు.

ఈ పాండురంగారావు ఎవడో తెలిస్తేనే కాని తన మనస్సులోని అశాంతి చల్లారదు. అది తేలాలంటే తెల్లారాల్సిందే. కాని తెల్లారాక తను ఇంట్లోవుంటే మరికొన్ని కొత్త సమస్యల్ని ఎదుర్కోవాల్సి వుంటుంది. తనకోసం వొచ్చేవాళ్ళంతా కేవలం అప్పులవాళ్ళే కావటం పెద్ద ప్రమాదం. ఆ వొచ్చేవాళ్ళల్లో తాను తెలుసుకోవాల్సింది ఒక్క పాండురంగారావే కావటంవల్ల, అతని కోసమై మిగతావాళ్ళ బాధనుకూడా భరించాల్సి వుంటుంది...

అప్పులవాళ్ళ బాధ భరించలేకనే ఈ అడవిలో ఇల్లు తీసుకున్నాడు. ఐనాకూడా తన క్షేమాన్ని ఒక కంట కనిపెడుతూనే వున్న ఈ ఋణదాతలు, తన అజ్ఞాతవాసానికి

భంగం కలిగించారు; మళ్ళీ ఇల్లు మారుద్దామంటే, కొత్తయింటికి ఎడ్వాన్సు కావాలాయె! ఈ పరిస్థితుల్లో తనకోసం వొచ్చే వాళ్ళంటేనే గోపాలానికి పెద్ద భయ మేర్పడిపోయింది.

మరి యీ పాండురంగారావునుగూర్చి తెలుసుకోవటం ఎలా? గోపాలంలోని కుతూహలం, జ్వాలల్ని కక్కసాగింది. పోనీ ఆ పాండురంగారావు మెడ్రాస్‌లో ఎక్కడ వుంటాడో తెలిస్తే, యీ అర్ధరాత్రి, యీ వానలో తనే అక్కడికి పోయొచ్చేవాడు.

గడియారం రెండు దాటినా అతని ఆలోచనలు తెగలేదు : ఆలోచనా ప్రవాహంలాగే, ధారాపాతంగా వాన పడుతోంది. మెరుపుల కాంతిలో రోడ్డు మీద కాలవలు కట్టి ప్రవహించే నీరు స్పష్టంగా కనిపిస్తోంది. గాలికూడా సాగినందువల్ల, చెట్ల కొమ్మలు చేసే శబ్దం, వర్షపాతానికి లయ కలుపుతోంది. ఐతే గోపాలం వాతావరణాన్ని గమనించే స్థితిలో లేడు. అతని వూహలన్నీ ఆ పాండురంగారావునే ఆవరించి ఉన్నవి.

హఠాత్తుగా దూరాన వినిపించిన కారు హారన్ గోపాలం ఆలోచనలకు అంతరాయం కలిగించింది. ఎందుకనోకానీ, ఆ కారు తన కోసమేనని, ఆ కారులో ఆ పాండురంగారావే వొస్తున్నాడనే నమ్మకం అతని కుతూహలాన్ని మిన్ను ముట్టేట్లు చేసింది. శరీరమంతా కంపించి, పక్కమీదినుంచి లేవలేని స్థితికి వొచ్చాడు.

కారు తన ఇంటివైపే వొస్తున్న సంగతి గోపాలానికి తెలియకపోలేదు. కారు సమీపిస్తున్న కొద్దీ ఏదో వెర్రిఉత్సాహం అతనిలో బయలుదేరింది...కాని ఆ కారు తనకోసం కాకుంటే? జీవితంలో ఆశకూ నిరాశకూ వున్న పొలిమేరల్లో కొట్టుకులాడడం ఎంత బాధావహమో గోపాలానికి యీ రాత్రి బాగా అర్థమౌతోంది.

అదృష్టవశాత్తూ కారు తన ఇంటిముందే ఆగింది. చప్పున దిగివెళ్ళి తలుపులు తీయాలనే జ్ఞానం గోపాలానికి కలగకపోలేదు. కాని అతని ఆతృత అతన్ని కదలనివ్వలేదు.

ఇంటి తలుపు తట్టడం "గోపాలంగారూ! గోపాలం గారూ!" అని కేకలు వేయటం జరుగుతోంది. ఆ కంఠస్వరం తనకు అపరిచితమైనదే! అవతల పెద్దమనిషి వానలో తడిసిపోతున్నాడనీ, తాను ఇంతవరకూ వూపిరి తిరగకుండా ఆలోచిస్తూన్న పాండురంగారావే ఆ పెద్దమనిషి ఐవుంటాడనీ, తలుపు తీయటం ఆలస్యమైతే, ఇక లాభం లేదని కారులో తిరిగి వెళ్ళిపోతాడనీ గోపాలానికి తెలుస్తూనేవుంది...కాని ఆతృత, ఆ కంపం అతని శక్తులన్నిటినీ కట్టివేసింది!

పట్టబలవంతాన ఆతృతను తగ్గించుకున్నాడు. ఈ అర్ధరాత్రి, వానలో తనకోసం వొచ్చిన యీ అపరిచితవ్యక్తి, ఒక విధంగా తన భావిజీవితంలోని గొప్ప మార్పుకు కారణభూతుడవుతాడనే నమ్మకం గోపాలం మనసులో గాఢంగా నాటుకునిపోయింది. ఏమైనా యీ సన్నివేశాన్ని ఎదుర్కోగల శక్తి పుంజుకునేలోగానే, పనివాడు తనముందు

ప్రత్యక్షమయ్యాడు. మేలుకొన్న తను వెళ్ళి తలుపు తీసేముందే, నిద్రిస్తూన్న పనివాడు ఆ వ్యక్తిని లోన ప్రవేశపెట్టినందుకు, గోపాలం సిగ్గుపడక తప్పలేదు.

"బాబూ! పాండురంగారావుగారు...." అన్నాడు పనివాడు.

"వొస్తున్నాను–"

గోపాలం వొళ్ళు విరుచుకున్నాడు. బలంగా తలకాయను అటూయిటూ తిప్పాడు – ఇంతకు పూర్వం తలకాయలో పనిచేస్తున్న రకరకాల ఆలోచనల్ని విదిలించుకునేందుకు ప్రయత్నం చేసినట్లు! కొంత స్టిమ్యులేషన్‌కోసమై సిగరెట్ వెలిగించాడు. తనలో తానే హెచ్చరికలు చేసుకొని మేడమెట్లు దిగ నారంభించాడు.

పాండురంగారావు కుర్చీలో కూలబడి తడిసిన గుడ్డల్ని పరీక్షిస్తున్నాడు. మెట్లమీద చప్పుడు విని తలపైకెత్తాడు. మొదటి చూపులోనే యీ పాండురంగారావు మొహం చాలా పరిచయమైనదిగా గోపాలానికి తోచింది. ఐతే ఆ పరిచయం ఎక్కడిదో ఎంత తన్నుకున్నా అతనికి గుర్తు రాలేదు.

తను అనుకున్నట్లుగా పాండురంగారావు లేచి నిలబడనూ లేదు, తనకు నమస్కరించనూలేదు. పైపెచ్చు ఎంతో స్నేహమున్నట్లుగా చిరునవ్వుతో పలకరించాడు. గోపాలం పెద్ద యిబ్బందిలో పడ్డాడు. లాంఛనంగా తనూ ఒక చిరునవ్వుతోనే జవాబు చెప్పాడు.

"ఏం, జ్ఞాపకం రాలేదా?" అన్నాడు పాండురంగారావు.

గోపాలం పాండురంగారావును నఖశిఖ పర్యంతమూ చూశాడు, కాని పోల్చుకోలేక పోతున్నాడు.

"ఆఁ" అని నీళ్లు నమిలాడు గోపాలం.

"నేను పాండును... గుంటూరు కాలేజీలో మనం–"

పద్నాలుగేళ్ళనాటి జీవితం గోపాలం కళ్ళ ముందు మెరిసింది. ఒకనాటి ప్రియమిత్రుణ్ణి వెంటనే గుర్తుపట్టలేకపోయినందుకు గోపాలం సిగ్గుపడ్డాడు. తనను జ్ఞాపకం వుంచుకో గలిగిన పాండునుచూసి గోపాలం మరింత ముడుచుకు పొయ్యాడు. ఐతే ఈ వికారాలేవీ పాండు గమనించకుండా ఉండేందుకు గోపాలం వ్యర్థప్రయత్నం చేయలేదు.

"మరిచి పోలేదోయ్ పాండూ! నిద్రకళ్ళతో..." అన్నాడు లౌకికం బాగా తెలిసిన గోపాలం.

పాండు వ్యవహారం సగం తేలిపోయిం దనిపించింది గోపాలానికి. పూర్వపు స్నేహాన్ని మరిచిపోకుండా తనను చూసి పొయ్యేందుకు వొచ్చి వుంటాడు. కాని ప్రస్తుత పరిస్థితుల్లో బంధువులుకానీ, మిత్రులుకానీ తనను చూసేందుకు గోపాలానికి

ఒళ్ళుమంట. ఆ మాటకొస్తే ఈ అజ్ఞాతవాసం తాను ఒంటరిగానే గడుపుతున్నాడు. చివరకు భార్యా, బిడ్డల్ని కూడా అత్తవారింటికి పంపేశాడు. తనకు మంచి రోజులు వొచ్చేదాకా సాధ్యమైనంతవరకూ వ్యక్తుల్ని తప్పించుకొని తిరగటం తప్పనిసరి అని ఏనాడో తేల్చుకున్నాడు. ఈ పరిస్థితుల్లో పాండురంగారావు, ఏదో అంతా ముంచుకొని పోయినట్లు ఈ అర్ధరాత్రి, వానలో తనకోసం రావటం గోపాలానికి ఎంతో నిరుత్సాహాన్ని కలిగించింది. పాండుకు తన నిజస్థితి తెలుసేమోనని ఒక పక్క భయం, ఒకవేళ తెలియకపోతే ఏవిధంగా తెలియచెప్పాలో, యెలా నటించగలగటమో అర్థంకాని భయం వేరొకపక్క అతన్ని బాధించసాగింది.

రెండు నిమిషాలపాటు ఎవ్వరూ మాట్లాడలేదు. ఎవరి ఆలోచనల్లో వాళ్ళున్నారు. తన బుర్రలో కదుల్లాడే ఆలోచనలు పాండుకు తెలియకపోవటం గుడ్డిలోమెల్ల అనిపించింది గోపాలానికి...

ఐతే కేవలం మిత్రుణ్ని చూసిపొయ్యేందుకు మాత్రమే పాండు వొచ్చి వుంటాడనే మాటను ఎంత ప్రయత్నించినా గోపాలం నమ్మలేకుండా వున్నాడు. మిత్రుణ్ని చూడాలని ఎంత తహతహలాడినా ఇంత శ్రమపడి రానక్కర్లేదు. మరేదో విశేషం వుండివుండాలి. ఏమైనా అదేదో త్వరగా తేల్చుకోవటం మంచిది. ఆతృతా, కుతూహలం పూర్తిగా చల్లారినవి; ఒక పక్క నిద్రకూడా ముంచుకొని వొస్తోంది.

నిశ్శబ్దాన్ని పాండు భంగపరిచాడు.

"అతిముఖ్య విషయ మొకటి మాట్లాడాలని వొచ్చాను."

విషయ ప్రాముఖ్యతను తాను చాలాసేపటికిందే గుర్తించాడు. ఆ ముఖ్య విషయం డబ్బు అప్పు అడగటం కాకుంటే ప్రస్తుతానికి అదే పదివేలు అనుకున్నాడు గోపాలం.

మొహం పైకెత్తి 'చెప్పు' అన్నట్లు పాండువైపు చూశాడు: గోపాలం మనస్సు చాలా ప్రశాంతంగా వుంది. ఏమౌతుందో ననే ఆతృత పూర్తిగా తగ్గిపోయి, ఆ అవబొయ్యేది అతిసామాన్య సంఘటననే చిన్నచూపు ఆరంభ మవటం ఒక విధంగా గోపాలానికి గొప్ప మనశ్శాంతిని చేకూర్చింది.

"ఏం లేదు–పిక్చరొకటి తీద్దామని వొచ్చాను" అన్నాడు పాండు.

చల్లారిన ఆతృత ఒక్కసారిగా గోపాలంలో విజృంభించింది. ఇదేదో తనకు సానుకూలమయ్యే వ్యవహారంగానే తోచింది. తన దరిద్రమంతా ఈ అర్ధరాత్రి తీరిపొయ్యే సూచన కనిపించింది. ఐతే ఈ సమయంలో బైటపడకుండా ఉండేందుకు గోపాలం ఎంతగానో ప్రయత్నించాడు.

"రొక్కం వుందా – లేకపోతే డిస్ట్రిబ్యూటర్స్‌మీద ఆధారపడాల్సిందేనా?" అని అడిగాడు గోపాలం. పిక్చర్‌కు డబ్బేప్రాణం అనే సంగతి, మొదటి పిక్చర్‌తోనే గోపాలానికి బాగా అర్థమైంది. ఆ అనుభవాన్ని గోపాలం వృథాపోనియ్యలేదు.

"రెండు లక్షల రొఖ్ఖం సరిపోదా?"

గోపాలం ఇంత పెద్ద అంకెను జీవితంలో వినివుండలేదు. రెండు లక్షల రొఖ్ఖం! యీసారి తను సమర్థుడైన డైరెక్టర్ అయ్యే అవకాశం! తనను నమ్ముకొని వున్న నిర్మలకుమారి హీరోయిన్ అయ్యే సదవకాశం! తన రోజులు మంచివి కాకపోయినా, నిర్మలకుమారి అదృష్టమే కావొచ్చు.

"దివ్యంగా సరిపోతుంది. కాస్తోకూస్తో తరుగైనా డిస్ట్రిబ్యూటర్ చూసుకుంటాడు" అన్నాడు గోపాలం.

"ఈ పెట్టుబడిలో ఒక డొంకతిరుగుడు పద్ధతిని అవలంబించాలి..."

ఈ రకం పద్ధతులు కొత్తకావు కనుక గోపాలం ఆశ్చర్యపడలేదు. పాండు చెప్పేది వినేందుకు తాను సిద్ధంగా వున్నట్లు సూచించాడు.

"ఏం లేదు... పెట్టుబడిదారుడు నాకు స్నేహితుడు. బాగా డబ్బున్నవాడు. యుద్ధసమయంలో రకరకాల వ్యాపారాలు చేసి చాలా డబ్బు సంపాయించాడు. ఇప్పుడు వ్యాపారాల్లో అంతలాభం కనిపించనందువల్ల మానుకున్నాడు. నానాఅవస్థాపడి ఈ వ్యాపారంలో దింపాను" అన్నాడు పాండు.

"ఆయన ప్రియురాల్ని ఎవరిననా హీరోయిన్ చేయాలా యేం?" అని అనుమానాన్ని బైటపెట్టాడు గోపాలం.

"ప్రియురాలూలేదు-పిడుగురాళ్ళూ లేదు. ఇంకా అంత దూరం పోగలిగే సామర్థ్యంవున్న మనిషి కాడులే. వ్యాపార దృష్ట్యా పరిశీలించి చూస్తాడు. రెండు లక్షల్లోనే పిక్చరు ఐపోతుందనే నమ్మకాన్ని మనం కలిగించాలి."

"కలిగిద్దాం- అదేమంత పెద్ద పనికాదు."

"కాగితంమీద కూడికలు సరిపోతే చాలు. ఆ తరువాత అవకపోయినా అంత ఇబ్బంది లేదు."

గోపాలం చిరునవ్వు నవ్వాడు; పాండు కూడా తన మనస్తత్వంవాడే ఐనందుకు అతనికి ఎంతో తృప్తి కలిగింది.

"ఒక్కమాట -" అన్నాడు పాండు. "యీ పిక్చర్‌లో మనం కొంత సొమ్ము చేసుకోవాలి. పిక్చర్ జయాపజయాలు దైవాధీనాలే అనుకో. ఎటుపోయి ఎటువొచ్చినా మనం బాగుపడాలి."

"మరీ మంచిది. అలాగే చేద్దాం."

"చెరిసగం తీసుకుందాం-"

"అట్లాగే" అని తన అంగీకారాన్ని తెలియపరిచాడు గోపాలం.

"నిన్ను గూర్చి చాలా గొప్పగా చెప్పాను. నీ మొదటి పిక్చర్ ఫెయిల్ ఐనందుకు నీతో సహకరించని పెట్టుబడిదార్లనూ, టెక్నీషియన్సునూ దుమ్మెత్తిపోశాను. నీవూ అదే ధోరణిలో మాట్లాడితే అతుకుతుంది."

పిక్చర్ ఫెయిలయినందుకు, ఇప్పుడు పాండు చెప్పిన కారణాల్నే తనుకూడా ప్రచారంలోకి తీసుకొనిరావాలని సంవత్సరంనుంచీ ప్రయత్నిస్తూనే వున్నాడు; కాని తాను ఆ ప్రచారాన్ని విజయవంతంగా జరిపించాలనే నమ్మకం తనకు ఏనాడూ కలగలేదు. ఎందుకంటే ఫెయిల్ ఐన పిక్చర్‌లో పనిచేసిన ప్రతివాళ్లూ, తను తప్ప, మిగతావాళ్లంతా ఆ ఫెయిల్యూర్‌కు కారణభూతులనే ప్రచారాన్ని సాగిస్తూనే వుంటారు–విజయవంతమైన పిక్చర్‌కు తానే కారణమనే ప్రచారాన్ని సాగించినట్లు! తన పద్ధతే మిగతావాళ్ళు కూడా అవలంబించటంవల్ల, ప్రజలు ఎవ్వరి మాటా వినకుండా పొయ్యారు..పోతే యిప్పుడు యీ పాండు మాటలధోరణి చూస్తే నిజంగానే తను తప్ప, తనతో పనిచేసిన యితరులే పిక్చర్ ఫెయిలయినందుకు కారణమనే నమ్మకం తనలో గాఢంగా నాటుకుంది.

"నీవన్న మాట నిజంకూడాను" అన్నాడు గోపాలం; యే కలలోనన్నా పాండు నమ్మకం చెడుతుందేమోనని అతని భయం.

"ఏతావాతా యీ పెట్టుబడివాణ్ణి మనం సద్వినియోగం చేసుకోవాలి. రేపు ఉదయమే అతన్ని నీ దగ్గరకు తీసుకొస్తాను. తెల్లారేలోగానే మన సమావేశం జరిగితీరాలి కనుకనే యిప్పుడు పరుగెత్తుకొచ్చాను" అన్నాడు పాండు.

మర్నాటి సమావేశం తనయింట్లో జరిగేందుకు వీల్లేదు. అసలు పేరుకు ఇల్లేకాని తను వుండేటందుకే ప్రస్తుతం ప్రాప్తిలేదు.

"సమావేశం ఎక్కడ?" అన్నాడు గోపాలం.

"ఇక్కడికి తీసుకొనిరానా?"

"వొద్దు. ఆయన దగ్గరకే వెళ్దాం..."

"సరే, ఐతే మరీ మంచిది. తనను గౌరవించినట్లే భావిస్తాడు. పొద్దున్నే వొస్తాను! మరి –" అని పాండు లేచి నిలబడ్డాడు.

"తెల్లారేందుకు మరి రెండు గంటలే వుంది. యీ రెండు గంటలూ ఇక్కడే పడుకుంటే ఉదయమే వెళ్ళొచ్చుకదా!" అన్నాడు గోపాలం.

"సరే ఐతే...డ్రైవర్‌కు చెప్పివొస్తాను."

ఇద్దరూ చెరోపక్కమీదా పడుకొన్నారు; లైటు ఆర్పివేయబడింది. ఐదునిమిషాల్లో పాండు గాఢనిద్రకు వుపక్రమించాడు. కాని గోపాలానికి నిద్రపోవాలని లేదు; నిద్ర రావటమూ లేదు. అతని బుర్ర విపరీతమైన వేగంతో, పదునుగా పనిచేయసాగింది.

పూర్తిగా మునిగిపోయిన తనను యీ పాండువొచ్చి వొడ్డున పడేశాడు. ఈ సదవకాశాన్ని ఏవిధంగానూ వృథాపోనివ్వరాదు. పిక్చర్ సంగతి యెలావున్నా తనూ, పాండూ తగినంతగా పుంజుకోవాలి. ఇలాటి నిశ్చితాభిప్రాయాలే తెల్లారేదాకా అతని బుర్రలో చిందులు తొక్కినయ్.

2

షావుకారు సాంబయ్యకు మొదటి పరిచయంలోనే తనంటే మంచి అభిప్రాయం ఏర్పడటంతో, గ్రహాలు చాలా సానుకూలంగానే వున్నయ్యనే నమ్మకం గోపాలంలో దృఢపడింది. ఎక్కువ గాస్ కొట్టనక్కర్లేకుండానే, మూడు రోజుల్లోగానే ఆఫీసుకు ఒక మంచి యిల్లు తీసుకోవటం, ఫర్నిచర్ కొనటం జరిగింది. తొందరపడి డబ్బేమీ అడగకూడదనుకున్నాడు గోపాలం. కాని గోపాలం అడగకుండానే సాంబయ్య ఐదువందలరూపాయిలిచ్చాడు. కొంత మొహమాట పెట్టాకనే గోపాలం ఆ పైకాన్ని అంగీకరించాడు. పాండు చెప్పిన మాటల్నిపట్టి సాంబయ్య వొట్టి అమాయకుడని గోపాలం అనుకున్నాడు. కాని వారంరోజుల పరిచయంలోనే సాంబయ్యను గూర్చిన అభిప్రాయాన్ని గోపాలం మార్చుకోక తప్పలేదు. సాంబయ్య మనుషుల విలువను కట్టటంలో సమర్థుడు. యీ సూత్రం తన పట్లనే వర్తించటంవల్ల సాంబయ్య మీది అభిప్రాయం గట్టిపునాదితో దృఢపడింది. నిజానికి ఎక్కడన్నా తనకూ, పాండుకూ అభిప్రాయభేదం వొస్తే సాంబయ్య తనపక్షమే అవుతున్నాడు. దీన్నిబట్టి ఏళ్ళతరబడిగా తనకు తెలిసిన పాండువిలువా, వారంరోజుల పరిచయమున్న తనవిలువా సాంబయ్య బాగా గ్రహించ గలుగుతున్నందుకు గోపాలానికి ఎంతో తృప్తి కలిగింది.

ముందు తను రొంపిలోనుంచి బైటపడ్డాడు. సాంబయ్యకు సదభిప్రాయం కలగటమే గురిగా గోపాలం ప్రవర్తించసాగాడు. ముందు యీ విధంగా సళ్ళిచ్చి, తరువాత సాంబయ్యను కీలుబొమ్మను చేసుకోవాలని గోపాలం అభిప్రాయం. అందుకనే పదిరోజుల్లోగానే నిర్మలకుమారి స్నేహాన్నికూడా సాంబయ్య సంపాయించ గలిగాడు. నిప్పులాటి సాంబయ్య యింత తేలిగ్గా లొంగిపోయినందుకు పాండుకూడా ఆశ్చర్య పొయ్యాడు. పట్టాలు తప్పకుండా సాగిపొయ్యే రైలుబండల్లే తాము వేసుకున్న ప్లాను సక్రమంగా సాగుతూన్నందుకు పాండు గోపాలాన్ని అభినందించాడు.

ఐతే గోపాలం దృక్పథంలో మార్పు రాక తప్పలేదు. ముందుగానే యెగుడు దిగుడు వ్యవహారమని తోస్తే సాంబయ్య ఎక్కడ విరమిస్తాడోనని మొదటి నెలంతా అతని అడుగులకు మడుగులొత్తుతూ పది ఖర్చుయేచోట ఐదే ఖర్చు చేయిస్తూ, ధనాపేక్ష తనకు చాలా దూరపుబంధువని సూచిస్తూ వొచ్చిన గోపాలం, మరి మారకుంటే అసలుకే మోసమని తెలుసుకో లేనంత మూర్ఖుడు కాదు; పరిపక్వదశ రానిదే పెడమార్గాలు ప్రమాదకరమౌతవనే సిద్ధాంతాన్ని అనుసరించి ప్రవర్తిస్తున్నాడు. పై

లాంఛనాలూ యేర్పాట్లూ పూర్తయాక, ఆయుధాలు తీసుకొని ఆపరేషన్‌కు సిద్ధమయే డాక్టర్ స్థితికి వొచ్చాడు గోపాలం.

ఐతే అతని మొదటి ప్రయోగం సాంబయ్య పట్ల జరగలేదు. అడు గడుగునా జాగర్తగా ఆలోచిస్తూన్న గోపాలం గురి తప్పకుండా దెబ్బ ఎటు పడాలో పరిశీలించసాగాడు.

సాంబయ్య తనకు పరిచయమైంది పాండు ద్వారా. తాను పాండుతో కలిసి చేయబొయ్యే సత్కార్యంపట్ల పాండు సగభాగమూ ఉండనేవుంది. ఐతే చివరకు యీ అభాండమంతా తనవొంతే అవుతుంది. ఎందుకంటే పాండు కేవలం నిమిత్తమాత్రుడు. అమాయకుడుగా, మధ్యవర్తిగా మాత్రమే సాంబయ్యకు అర్థమౌతాడు. ఏదెలా వున్నా యీ పీడంతా తన మీదినుంచే పోక తప్పదు.

ఐతే యీ గాయానికి తాను సిద్ధంగా ఉండటంతప్ప మరో మార్గం లేదు. కాని తనతోపాటే లాభాలు పంచుకునేందుకు సిద్ధమయ్యే పాండు, నష్టానికి ఏవిధంగానూ బాధ్యుడు కాకపోవటం చాలా అన్యాయమనిపించింది. చివరకు జరిగేది ఏమిటంటే సాంబయ్య, పాండూ ఒక టవుతారు; తానొక్కడే పరాయివాడు. లోపాయికారీ వ్యవహారమంతా సాంబయ్యకు తెలియదుకనుక, చివరిదశలో తెలియచెప్పటం ఎవడి శక్యమూ కాదుకనుక, తనకు చెడుపేరుమాత్రం స్థిరపడటం తథ్యం.

ఈ పరిస్థితుల్లో పాండు చాలా అనవసరంగా కనిపించాడు. ఒక విధంగా పాండు తనను పైకి తీసుకొచ్చేందుకు కారణభూతుడైనప్పటికి, చివరకు తన పతనానికికూడా కారణభూతుడు అవకపోడు. అదీగాక మనుషుల తత్వాలు ఎప్పుడు మారినా మారవచ్చు. పాండు మనస్సుకూడా మారిందంటే, సాంబయ్య మనస్సుకూడా మారవొచ్చు; కనీసం తను పాండుకు ఏదన్నా వ్యతిరేకంగా చేసినట్లయితే, అది తనకూ సాంబయ్యకూ మధ్య అగాధాలను తవ్వేందుకు సహాయపడుతుంది.

దూరం ఆలోచిస్తే తను ఎవరికి అనుకూలంగా ప్రవర్తించాలనేది కూడా తెలియదు. అభిప్రాయ భేదాలంటూ వొచ్చేట్లయితే తను కనుక పాండుపక్షం వహిస్తే – పూర్వపు గతే పడుతుంది. ఏనాటికైనా తాను సాంబయ్యను నమ్మటమే జరిగితీరాలి!

ఇందులో పుంజుకునే తృణానికో వేరొక భాగస్థుడాయె! స్వతంత్రించి తాను చేసేందుకు వీలు లేకుండా యీ భాగస్థుడు అడ్డుపడుతూంటాడు. ఎప్పటికైనా యీ భాగస్థుడితో పేచీ రాక మానదు.

అలాటప్పుడు పేచీ వొచ్చినప్పుడు తను ఇరుకున పడతాడు. కనుక ఆ రాబొయ్యే పేచీని ఇప్పుడే రప్పించి గాలి తనకు అనుకూలంగా వుండేట్లు చేసుకోవటం అత్యవసరం! తన స్వార్థంకోసం పాండు సాంబయ్యను ముంచేందుకు సిద్ధపడ్డాడు. అలాటప్పుడు తను పాండును ముంచటం ఏ విధంగానూ అన్యాయంకాదు; ఆ తరువాత సాంబయ్య

ముణగటం ఎటూ రాసి పెట్టేవుంది కనుక, తనెలాగూ రక్షించలేడు.

ఇప్పుడిప్పుడే కొత్తఆఫీసుకు తిరణాల చిహ్నాలు ఏర్పడినయ్. మొదటి పిక్చర్ రిలీజయ్యాక తలెత్తుకోలేని తను, బుష్‌కోట్లువేసి పాండీ బజారులో డైరెక్టరల్లే తిరుగులాడుతూ వున్నాడు. డైరెక్టర్ హోదాలోనే సినిమాజనంకూడా తనను పలకరిస్తున్నారు. అప్పుడే చాలామంది శిష్యులయ్యారు.... ఈ వేడిలోనే తాను స్వాతంత్ర్యం సంపాయిస్తే మిగతా సమస్యలన్నీ తీరిపోతాయ్. సాంబయ్య ఎట్లాగూ నిర్మలకుమారి ప్రేమపాశంలోంచి బైటపడే స్థితిలో లేడు. కనుక, తన యేకైక శుత్రుడు పాండునొక్కణ్ణే వొదిలించుకోవాలి.

ఎక్కువ రభస కాకుండా ఈ వ్యవహారాన్ని పరిష్కరించే పద్ధతికూడా గోపాలం ఆలోచించాడు. అబద్ధాలు ఎక్కువ చెప్పకుండానే, అసలు పాండు ఏ వుద్దేశంతో సాంబయ్యను ఇక్కడికి తీసుకొనివచ్చాడో, తనతో ఏవిధంగా సంప్రతించి పన్నాగం పన్నాడో సాంబయ్యకు తెలియచెపుతే, తన ప్రమేయం లేకుండానే సాంబయ్యే పాండుకు ఉద్వాసన చెపుతాడు. దుష్కృత్యాల్లో భాగస్వాములు ఉండటం ఎప్పుడూ ప్రమాదకరమే అవుతుంది కనుక, ఆ తరువాత తానొక్కడే చివరిదాకా కళ్ళాల్ని పట్టవొచ్చు.

నాలుగైదుసార్లు వెళ్తేనేకాని సాంబయ్య నిర్మలకుమారి ఇంట్లో ఎప్పుడూ 'బిజీ'గానే ఉండటం మంచి శుభలక్షణం గానే గోపాలానికి తోచిందికాని, తనతో మాట్లాడే తీరిక కూడా లేకుండటం కష్టమనిపించింది. ఐతే ఉత్తరోత్రా ఈ పద్ధతి చాలా అనుకూల వాతావరణానికి తోడ్పడుతుందనే తృప్తి గోపాలానికి లేకపోలేదు.

"చాలా అర్జంటుపనిమీద వొచ్చాను–" అన్నాడు గోపాలం.

"డబ్బేనా?" అన్నాడు తొందరను సూచించే కంఠస్వరంతో సాంబయ్య.

"కాదు–" అని గోపాలం అన్న తరువాతనే సాంబయ్య స్థిమితంగా కూలబడ్డాడు.

"ఏం లేదు. మీ మేలుకోరి, కొన్ని రహస్య విషయాలు తమకు చెప్పేందుకు వొచ్చాను–"

"చెప్పండి".

ఆ తరువాత ఆ రాత్రి పాండు తనను కలిసినప్పటినుంచీ ఈనాటివరకూ జరిగిందంతా పూసగుచ్చినట్లు చెప్పాడు గోపాలం. ఐతే పాండుతో తనుకూడా మొదట్లో చేతులు కలిపిన వ్యవహారాన్ని మాత్రం చాలా జాగర్తగా, తన మీదేమీ నెపం లేకుండేట్లు అర్థం చేయాలని విశ్వప్రయత్నం చేశాడు. అంతా వింటూన్నంతసేపూ సాంబయ్య అదిరిపోతాడనీ, ఈ కుట్రకు వొణికిపోతాడనీ అనుకున్న గోపాలం డిసప్పాయింట్ అయ్యాడు. ఆ జరిగే కుట్ర మరెవరిమీదనో అన్నట్లూ, ఒక కథను వింటూన్నట్లే ప్రవర్తించాడు సాంబయ్య. సాంబయ్య ఈ మొత్తం వ్యవహారాన్ని ఏ విధంగా తీసుకున్నాడో, అతని అభిప్రాయమేమిటో వినటం ఒక్కటే గోపాలానికి మిగిలివుంది.

"ఐతే మొదట్లో పాండూ, మీరుకూడా నన్ను ముంచేందుకు ఒప్పుకున్నారన్నమాట?" అన్నాడు సాంబయ్య.

"మీరు యీ ప్రశ్న తప్పక వేస్తారని నాకు తెలుసు. పాండు నా పాతమిత్రుడు. ఒక రకంగా మిత్రుడికి వుపకారం చేద్దామని మొదట్లో అనుకున్నాను...."

"మరి యెందుకు చెయ్యలేక పొయ్యారు?"

"ఎట్లా? మొదట్లో మీరు పరాయివాళ్ళే అనుకోండి. ఆ తరువాత మీరు కూడా మిత్రులయ్యారు. ఒక మిత్రుడు వేరొక మిత్రుణ్ణి, తన స్వార్థానికి బలి చేసుకోవాలని చూస్తుంటే, మిత్రభావంవున్న నాలాటివాడు దాన్ని సహించగలడా?" అన్నాడు గోపాలం.

"ఐతే మీరు నెల రోజులుగా యీ సంగతి ఎందుకు చెప్పలేదు?" సాంబయ్య లేచి హాలులో పచార్లు ప్రారంభించాడు. అతని మనస్సులో కొంత అశాంతి బయలు దేరిందని అర్థం చేసుకోగలిగిన గోపాలానికి ఆ అశాంతిని విజృంభింప చేయాలనే కర్తవ్యం కళ్ళముందు ఆడింది.

"నిజం చెప్పాలంటే మనకు పరిచయమైన మొదటి గంట నుంచే యీ కుట్రను తమకు చెప్పే అవకాశంకోసం తహతహ లాడిపోతున్నాను. కాని ఆ అవకాశం యీనాటి వరకూ లభించలేదు."

"అంటే పాండుకు తెలియకుండా నా దగ్గరకు రావాలని ప్రయత్నించారు –అంతేనా?"

"అదేకాదు. నేను చెప్పేమాటలమీద మీకు గురి వుండాలి. అంటే నామీద కొంత సదభిప్రాయం మీకు కలిగేదాకా, యీ గూడుపుఠాణి మీతో చెప్పినా ప్రయోజనం వుండదు. మీకూ పాండుకూ యెంతో స్నేహం కదా! నేనేకదా దూరమైనవాణ్ణి. నన్ను కూడా మీరు నమ్మికలోకి తీసుకోందే, నేనుచెప్పే విషయాల నిజమైన విలువ అర్థం కాదు–"

"ఓహెూ!" అన్నాడు సాంబయ్య. "ఐతే యిప్పటికి మీకా నమ్మకం కుదిరిందన్న మాట? కాని మీరు చెప్పిన విషయాలన్నీ నేనిప్పుడు నమ్మను అనుకోండి–?" సాంబయ్య గోపాలం మొహంలోకి తీక్షణంగా చూశాడు; ఆ వేడికి గోపాలాన్ని ఆవరించిన మంచంతా చప్పున కరిగిపోయింది. ఏం మాట్లాడాలో తెలియక, నీరై ఒక నిమిషంపాటు తెల్లబొయ్యాడు.

అంటే పాండుమీద ఏ అభిప్రాయాన్నయితే సాంబయ్యకు కలిగించాలని తాను ప్రయత్నం చేశాడో అదే అభిప్రాయం తనకుకూడా వర్తించిందన్నమాట! పాండుమీద సాంబయ్య ప్రస్తుత అభిప్రాయమేమిటో తనకు సరిగ్గా తెలియదు; ఆ సంగతి సాంబయ్య చెప్పలేదు. పైపెచ్చు తన మాటల్ని నమ్మననే అభిప్రాయాన్ని సాంబయ్య బైటపెట్టాడు కనుక, తన పట్ల అతని అభిప్రాయం స్ఫటికమంత స్పష్టంగా తేలిపోయింది. కథ

ఇలా అడ్డంతిరుగుతుందని తనకు సూచనప్రాయంగా తెలిసినా, పాండునే భాగస్వామిగా వుంచుకొని తంటాలు పడేవాడు. ఐనా తన పట్టువీడక, గోపాలం గుంజుకోసాగాడు.

"మీరు నమ్మండి....నమ్మకపోండి...యథార్థం చెప్పాను. మీ మంచితనానికి, అమాయకత్వానికి - దెబ్బ తగులుతుందేమోననే భయంతో, మీకు అపకారం జరగకూడదనే భావనతో యిదంతా చెప్పాను" అన్నాడు గోపాలం.

"పోనీ యిదంతా నిజమే అనుకుందాం" అన్నాడు సాంబయ్య. "అప్పుడు మీ విశ్వాసపాత్రత మాత్రం యేముంది చెప్పండి-"

"అంటే?" అన్నాడు గోపాలం అర్థంగాక.

"పాండు మిమ్ము యెంతో నమ్మాడు. నన్ను ముంచేందుకే అవుగాక మీతో చేయికలిపాడు కదా! యిప్పుడు అతనికి జరిగిన అపకారం చూశారా?"

"మీ ఉద్దేశం-నేను ఈ దుష్కార్యంలోంచి బైటికి వొచ్చాననా?"

"దుష్కార్యం సత్కార్యం కాదయ్యా! నిన్ను నమ్మిన మిత్రుణ్ణి ఏం చేశావు?"

"మీకు టోపీపెట్టటంలో నేను అతనితో కలవలేదనా మీరు నేరం మోపటం?" అన్నాడు గోపాలం ఆశ్చర్యపోతూ.

"ఏదైనాకానీ...నాకు టోపియో-వేరొకరికి టోపియో-నీవుమాత్రం మిత్రద్రోహం చేశావనేది తేలిపోయింది."

"కాని మీరు ఈ సాలెగూడులోనుంచి బైటపడేందుకు నేను చేసిన ప్రయత్నమో?"

"కావొచ్చు, కాకుల్ని కొట్టి గద్దలకు వేయటం ఎంత ధర్మం? నిన్ను నమ్మిన మిత్రుడికే ఇలా చేశావ్ కదా! అలాటి నిన్ను నేను మాత్రం ఎలా నమ్మేదీ? రేపు నాకుమాత్రం ద్రోహం జరగదనే నమ్మకం ఏమిటి? పాండు నైజంతో పాటు నీ నైజం కూడా బైటపడింది-"

సాంబయ్య ఇంత లోతైన మనిషని గోపాలం ఇప్పుడే తెలుసుకున్నాడు. లోతు తెలియని నీళ్ళలోకి దిగి, తీరా ప్రవాహ మధ్యంలో ఇరుక్కుపోయినట్లయింది అతని పని. ఐనా పర్యవసానంకోసం గోపాలం కాచుకొని కూర్చున్నాడు.

"ఏమైనాకానీ....నాకీ వ్యవహారాలు ఏమీ బాగాలేవు. నెల రోజుల్నుంచీ రెండు వేలదాకా ఖర్చయింది. దానికి నాకేం బాధలేదు. ఈ రెండువేలతోనే, రెండు లక్షలుపెట్టి పిక్చరు తీసినంత అనుభవం వొచ్చింది..." అన్నాడు సాంబయ్య.

"అంటే మీరు వ్యాపారంనుంచి విరమిస్తున్నారా?" అన్నాడు గోపాలం జారిన గుండెల్తో.

"ఆఁ. మూడేళ్ళ క్రితం నా భార్యపోయింది. అప్పటినుంచీ మనశ్శాంతి లేకనే ఏ వ్యాపారాన్నీ తలపెట్టలేదు. పోనీ యీ వ్యాపారంలోనన్నా మనశ్శాంతి దొరుకు

తుందేమోనని వొచ్చాను-"

ఏమిటీ వెధవ ధోరణి అనుకున్నాడు గోపాలం. మనశ్శాంతికీ వ్యాపారానికీ సంబంధం ఏమిటో అతనికి అంతుబట్టలేదు.

"కాని రెండువేలతోనే మనశ్శాంతిని కొనుక్కోగలిగాను. ఇంత చౌకగా మనశ్శాంతి దొరుకుతుందని నేను ఎన్నడూ తలవలేదు. రెండు లక్షలు ఖర్చయ్యేచోట రెండు వేలే ఐందంటే లక్షా తొంభై ఎనిమిదివేలు ఆదా! ఏ వ్యాపారమూ చేయకుండానే నేను ఇంత డబ్బు సంపాయించానన్నమాట! దీనికి ఆదాయపు పన్ను బాధకూడా లేదు."

తనకు తెలియని భాషేదో వింటూన్నట్లుంది గోపాలానికి.

"ఐతే అసలు పిక్చరే తీయరా?" అన్నాడు గోపాలం సూటిగా.

"పిక్చరు తీయటం మానుకొని ఇరవై రోజులైంది-"

గోపాలానికి అంతా అగమ్యగోచరంగా ఉంది. తనకన్న ఘనుడెవడో వొచ్చి అసలు రహస్యాన్ని ఇరవైరోజుల క్రితమే సాంబయ్యకు వూదాడేమోననే అనుమానం అతన్ని వేధించసాగింది.

"నాకు అర్థం కాలేదు-"

"చెప్పాను కదా - నేను వ్యాపారం చేసేందుకు నిశ్చయించుకొన్నది మనశ్శాంతికని. అది ఇరవై రోజులక్రితమే దొరికింది. మిగతాలోకం ఎట్లాపోయినా నాకు పట్టదు. ఈ గూడుపుఠాణీలను గూర్చి విని, ఆలోచించే తీరిక నాకులేదు!-"

"అంటే?"

"మిగతా విషయాలు, మీ నిర్మల కుమారి చెపుతుంది" అని, గోపాలాన్ని మూర్ఛబొయ్యే స్థితిలోనే వొదిలేసి సాంబయ్య ఇంట్లోకి వెళ్ళిపొయ్యాడు. గోపాలం మూర్ఛలోంచి తేరుకునేప్పటికి నిర్మలకుమారి ప్రత్యక్షమైంది... తనూ పాండూ కాకుండా, తామిద్దరికీ ఈ నిర్మలకుమారికూడా పోటీగా వున్నదనే మెరుపులాటి తలపు గోపాలానికి కలిగింది. ఎందుకంటే ముగ్గురూకూడా ఏదో విధంగా సాంబయ్యను పీడించేందుకు సిద్ధమైన జలగలే కదా?"

"ఐతే సాంబయ్యగారి మనస్సు విరిచేయగలిగావన్న మాట?" అన్నాడు గోపాలం ఉక్రోషంతో.

"కాదు..నా మనస్సునే సాంబయ్యగారు విరిచేశారు."

ఇన్ని ఏంటీ క్లయిమాక్సులున్న కథను గోపాలం ఎన్నడూ ఊహించలేదు; నిత్యజీవితంలోనే అనుభవించాల్సివొస్తే మనిషి తలకిందులు కాకుండా ఉండగల గుండెధైర్యం గోపాలానికి లేదు.

"ఏమిటి నీవనేది?" అన్నాడు గోపాలం.

"నాకు సినిమాపిచ్చి మరిలేదు. సాంబయ్యగారి పరిచయం...కాదు... స్నేహంతో నాకు జ్ఞానోదయమైంది. స్త్రీవలె జీవించటం ఒక్కటే నాకు మిగిలివుంది. అప్పుడీ బాధలూ, యెండమావులూ, అశాంతులూ వుండవు–" అంది నిర్మలకుమారి.

ఏదో నాటకంలో వినే సంభాషణల్లాగు వున్నయ్ గోపాలానికి. మనుషులు సూటిగా యెందుకు మాట్లాడరో, ఎక్కడో మొదలుపెట్టి మరెక్కడికో లాక్కువెళ్ళేందుకు యెందుకు ప్రయత్నిస్తున్నారో అతనికి ఆశ్చర్యంగా వుంది.

"ఏం చేయబోతున్నావు?" అనగలిగాడు గోపాలం.

"సాంబయ్యగారిదగ్గర శాశ్వతంగా వుండబోతున్నాను" అంది నిర్మలకుమారి.

"అంటే సాంబయ్య, నీవూ కలిసి..."

"అన్నమాటే!"

"అదికాదు ... మీరిద్దరూ కలిసి నన్నూ, పాండునే యెటూ కాకుండా చేశారన్నమాట?" అన్నాడు గోపాలం. ఇంతకు ముందులేని సానుభూతి పాండుపట్ల గోపాలానికి కలిగింది.

"యీ అర్థాలన్నీ నాకు తెలియవు. సాంబయ్యగారికి నాకూ మనసులు కలిసినయ్. ఒకరికొకరు మనశ్శాంతిని ఇవ్వగలమని రుజూ ఐంది. ఆయనకు వ్యాపారమూ అక్కర్లేదు, నాకు సినిమాలూ అక్కర్లేదు. పై వారంలో మేము బందరు వెళ్తున్నాం" అని హేళనతో కూడిన చిరునవ్వు వొలకబోసింది.

"స్వార్థపరులు!" అన్నాడు గోపాలం పళ్ళు కొరుకుతూ.

"ఎవరి స్వార్థం వాళ్ళకు వుంది..తక్కువతిన్న దెవరులే!" అని తిప్పికొట్టింది నిర్మలకుమారి.

ఆ ప్రదేశంలో మరి క్షణంకూడా నిలబడలేక గోపాలం బైటపడ్డాడు. మర్నాడు ఉదయం తోకలు తెగిన నక్కలు – పాండూ గోపాలం పాండీబజారులో తమ భావిజీవితాన్నంతటీ మట్టిపాలు చేసిన సాంబయ్యనూ, నిర్మలకుమారినీ గూర్చి దుమ్మెత్తి పోయసాగారు–

కాని వీళ్ళ ప్రచారాన్ని వినేతీరిక లేక సినిమాజనం తమ పనులమీద సాగిపోతూనే వున్నారు. చివరకు వొళ్ళునెప్పులు పుట్టి మరికొన్నాళ్ళపాటు అజ్ఞాతవాసంలో విశ్రాంతి తీసుకునేందుకు గోపాలమూ, పాండూ నిశ్చయించుకున్నారు; వీళ్ళ నిశ్చయం వాళ్ళకేగాక, చాలామంది సినిమా జనానికి కూడా ఆరోగ్యకరంగా పరిణమించిందని వాళ్ళను ఎరిగివున్న వాళ్ళందరికీ తెలుసు!

– జూలై, *1953*